

божний монарх, що перейняв від своїх предків хіть помножати хвалу Господню в своїй державі і звик до того, щоб завжди бути опікуном і оборонцем сиріт і убогих, зволнив прийняти її останню волю під особливу опіку і милостиву протекцію і не допустив, щоб її офіри і фундації, призначені на честь і хвалу Богу і на спасіння душ убогого народу, що живе в цьому далекому краї (на Україні) заражений відступством від вселенського римського костьола, були порушені людською зажерливістю”.

Недовго до смерти Анна-Альоїза добавила до тестаменту таке розпоряджене що до свого похорону: Позаяк кара Божа (козацька війна) не перестає і неряд в ойчизні все ще тягнеться, а через те мені приходить ся тулятись по чужих кутках і не в моєму предківському домі скінчити жите, то прошу ексекуторів мого заповіту, щоб вони мене як найскорійше по моїй смерті, деб не вмерла, відвезли до Кракова і там в костьол св. Матвія, при новіціяті початку нещастя, що спіткало ойчизну. При то отців Єзуїтів, положилиб мене в купі з блаженної памяти мужем моїм, який там уже — не скажу похований, а тільки положений мною на му мусить бути заявлена перед урядом звичайна „протестація”, що по успокоєню ойчизни, мене невідмінно треба буде перенести разом з небіщником мужем моїм до Острога і там поховати в костьолі превелебних оо. Єзуїтів. Я певна, що їх мосці (Єзуїти) не пошкоднують